

Ordning bortfalde; men saa skulde disse 300 Rd., han paa denne Maade faaer, betragtes som personligt Tillæg, der skal fradrages i den Lønningsforfremmelse, han har opnaaet ved sin Udnævnelse til Oberst. Spørgsmaalet er altsaa det: Kan man virkelig sige, at en Mand har faaet en Lønningsforfremmelse af 334 Rd., det er Forskjellen mellem hans forhenværende pensionsberettigede Indtægt 2986 Rd. og hans nuværende 3000 Rd., naar han i Virkeligheden, det er i virkelig sikker Indtægt, kun har faaet en Lønningsforfremmelse af 14 Rd., nemlig Forskjellen mellem de 3000 Rd. og den sikke Pengeindtægt, han havde før, 2986 Rd. Det forekommer mig i alt Fald, det turde være et tvivlsomt Spørgsmaal. Og da nu hele Summen er af saare ringe Betydning, idet den kun er 1158 Rd., da det kun angaaer og kun kan komme til at angaa 4 bestemte Personer, har jeg ikke fundet, der var nogen virkelig Grund til at fravige den Fortolkning, som Krigsministeren i dette Tilfælde har meent at burde træffe, saa meget mindre som disse Personer allerede fra 1ste October forrige Aar have nydt den højere Løn, som man nu vil tage fra dem. Naar man skulde mene, at de maaskee i Virkeligheden ved Krigsministerens Fortolkning kunde faae Mere end før, saa vil man lettelig see, at dette ikke er Tilfældet. Efter Krigsministerens Fortolkning faaer hver af dem først 3000 Rd. i Gage, dernæst 300 Rd. i Godtgjørelse for Fouragerationer ÷ paa Grund af Lønningsforfremmelse 14 Rd.; de faae altsaa alturalt det Selsamme, nemlig 3,286 Rd., som de havde inden Hærens Gjenneførelse, da de kun vare Oberstlieutenanter. Dette var det ene Spørgsmaal. Hvad det andet Spørgsmaal, Punktet under Nr. 5, angaaer, da vedrører det nogle af de højere Officerer, nærmest to Officerer, som vare bleve udnævnte til Generalmajorer, inden Hærsloven traadte i Kraft, altsaa inden den 1ste October forrige Aar. Nu er der ikke Tvivl om, at ifølge Bestemmelserne i Loven om Hærens Ordning ligesom i Hærs Lønningsloven, og da navnlig Lønningslovens § 43 og en af de sidste Paragrapher i Hærsloven — jeg erindrer ikke i dette Dieblif hvilken — Krigsministeren jo maa have været berettiget til at vedligeholde den gamle Til-

stand, indtil han bekendtgjorde, at Loven var traadt i Kraft, og altsaa kunde han ogsaa, naar der forekom Vacancer, besætte disse. Denne Ret har han benyttet, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg finder det i enhver Henseende rigtigt, at Krigsministeren er gaaet frem paa den Maade, han er gaaet frem paa, idet han, som jeg nys sagde, naar der var Vacancer, da strax har besat dem. Smidlertid er, som den ærede Ordfører oplyste, Fortolkningsspørgsmaalet dette, hvorledes man, da de vedkommende Personer ere ansatte i September Maaned, og altsaa deres Gager først have løbet fra den 1ste October, vil forstaae Bestemmelsen i Loven af 30te Juni 1850 om Anviisning af Gager og bestige, dens § 3, hvor det hedder: „Enhver ny Gage, Pension eller Wartpenge tager sin Begyndelse fra den 1ste i den næste Maaned efter den, i hvilken Udnævnelsen . . . er steet“ osv. Det forekommer mig ikke, at denne Bestemmelse er overtraadt. Vedkommende have ikke faaet Gage før den 1ste October, og fordi der staaer, at Gagen skal tage sin Begyndelse fra en vis Dag, deraf synes mig ikke med Nødvendighed at følge, at den absolut skal beregnes fra den Dag. Den høitagtede Krigsminister har meddeelt os — og det har været beroligende for mig, fordi jeg meget nødtigt i et Punkt som dette vil gaae imod Ministeren — at den højeste juridiske Autoritet i Armeen, nemlig Generalauditoren, var i dette Punkt enig med Krigsbestyrelsen. — Naar jeg i Begyndelsen udtalte, at jeg ret indstændigt vilde anmode Thinget om ikke at vedtage disse to Forslag, har det ganske sikkert ikke for nogle enkelte Mænds Skyld, men det var, fordi jeg ikke kan Andet end troe, at en Ministers Stilling ligeoverfor sine Undergivne vil være svækket og vil være mindre heldig i mange Henseender, naar han et halvt Aar, efter at der er truffet en Bestemmelse, som han har antaget for gyldig og gjældende og at kunne faae fuld Virkning strax for de Paagjældende, da skal blive nødsaget til af Repræsentationen at gjøre det Hele om igjen. Det er ikke noget Princip, jeg her opstiller, ikke engang nogen Regel; men jeg udtaler blot Noget, jeg i det foreliggende Tilfælde troer er sandt, hvorfra ikke følger,